

חַת־ת לַיּוֹם שְׁנֵי פְּרָשֹׁת וַיְגִישׁ ו' טַבַּת, ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בָּהּ"

מעונונימ להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֵּשׁ / שְׁנֵי עִם רַש"י

יְהוּדָה אוֹמֵר שֶׁהוּא מוֹכֵן לְהַפְךָ לְעֶבֶד בְּמָקוֹם בְּנִימִין! יוֹסֵף רוֹאֶה בְּנִדְאוֹת שְׁכֻלָּם עָשׂוּ תְּשׁוּבָה, וּמְגַלֶּה לְאַחֵיו מִי הוּא בְּאֵמֶת. הֵם מְתַבְּיָשִׁים מְאוֹד, אֲבָל הוּא אוֹמֵר לָהֶם לֹא לְהִצְטַעַר בְּגִלְל שֶׁה' רָצָה שֶׁהוּא יִהְיֶה בְּמִצְרַיִם, עַל מְנַת שְׁבִבּוֹא הַזְּמַן יוּכַל לַעְזֹר לָהֶם.

יְהוּדָה אָמַר: "אִם נִחְזֹר לְבֵיתֵנוּ וְאָבִינוּ יִרְאֶה שְׁבִנְיָמִין לֹא נִמְצָא אֶתְנּוּ. הוּא יָמוּת, וְזוֹ תִּהְיֶה אֲשַׁמְתְּדִי!". עֲרַבְתִּי לְכֹךָ שְׁבִנְיָמִין יִחְזֹר הַבַּיְתָה, וְאִם לֹא אִחְזִיר אוֹתוֹ, אֲאַבֵּד גַּם אֶת חֻלְקֵי לְעוֹלָם הַבָּא". "בְּבִקְשָׁה הַרְשָׁה לִי לִהְיוֹת הָעֶבֶד שְׁלֹךְ בְּמָקוֹם בְּנִימִין! אֶעֱבֹד הַרְבֵּה יוֹתֵר טוֹב מִמֶּנּוּ בְּכָל מִצְבֵּ! רַק בְּבִקְשָׁה, אֵל תִּתֵּן לָנוּ לְחֹזֵר הַבַּיְתָה בְּלִי בְנִימִין, אֵינִי רוֹצֶה לְרֹאוֹת מֶה יִקְרָה לְאָבִא שְׁלָנוּ". כַּעַת כְּבָר הָיָה יוֹסֵף בְּטוֹחַ שְׁכָל הָאֲחִים שֶׁלּוֹ עָשׂוּ תְּשׁוּבָה, וְהִבִּין שֶׁעֲכָשׁוּ הִגִּיעַ הַזְּמַן לְגִלוֹת לָהֶם מִי הוּא.

יוֹסֵף, לֹא רָצָה שֶׁהֵם יִתְבַּיְשׁוּ, לְכֵן אָמַר לְכָל מְשֻׁרְתָיו לְצִאת מֵהַחֹדֶר. יוֹסֵף הִתְחִיל לְבַכּוֹת כָּל כּוֹךְ בְּקוֹל, שְׁכֻלָּם יָכְלוּ לִשְׁמַע, אֲפִלּוּ הָאֲנָשִׁים בְּחֹדֶר הַשְּׁנֵי!

יוֹסֵף אָמַר לְאֲחִים שֶׁלּוֹ, בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ, "אֲנִי יוֹסֵף, חֲשַׁבְתֶּם שְׂאֲנִי מֵת בְּגִלְל שֶׁלֹּא הִצַּלְתֶּם לְמִצְאָ אוֹתִי, אֲבָל מִכִּיּוֹן שֶׁהֵייתִי כָּל הַזְּמַן בְּחַיִּים, אָבִינוּ יַעֲקֹב הִצְטַעַר כָּל הַזְּמַן בְּגִלְל שֶׁה' עוֹשֶׂה שְׁנִשְׁכַּח רַק אֶת מִי שְׁנִפְטָר! זֶה נִס שֶׁהוּא עֹדֵין בְּחַיִּים לְמִרוֹת שֶׁהָיָה בְּאֲבֵל לְזְמַן כָּל כּוֹךְ מִמֶּשֶׁךְ".

הָאֲחִים הָיוּ כָּל כּוֹךְ מְבִיָּשִׁים, הֵם לֹא עָנּוּ, הֵם הִתְרַחֲקוּ בְּגִלְל שֶׁהִרְגִישׁוּ אֲשֶׁמִּים.

יוֹסֵף אָמַר לָהֶם בְּקוֹל רַךְ יוֹתֵר, בְּבִקְשָׁה הִתְקַרְבוּ אֵלַי (הוּא גַם הִרְאֶה לָהֶם שֵׁישׁ לוֹ בְּרִית מִיֵּלָה) אֲנִי יוֹסֵף, אֲחִיכֶם שְׁמִכְרַתֶּם אוֹתוֹ לִהְיוֹת לְעֶבֶד בְּמִצְרַיִם, אֲבָל אֵל תִּצְטַעְרוּ עַל זֶה, בְּגִלְל שֶׁה' רָצָה שְׂאֲנִי אֶהְיֶה כָּאֵן, כְּדִי שְׂאוּכַל לְתַת לָכֶם אֲכָל. הִרְעַב (שֶׁלֹּא הָיָה אֲכָל) כְּבָר נִמְשַׁךְ שְׁנַתִּים, אֲבָל עֹדֵין נוֹתְרוּ חֲמֵשׁ שָׁנִים! ה' שִׁלַּח אוֹתִי לְדָאָג שִׁיְהִיָּה לָכֶם אֲכָל- "כִּי לְמַחִיָּה שְׁלַחְנִי אֶלְקִים".

תהלים / יום ו' לחדש פרקים ל"ה- ל"ח

אחד הפסוקים בפרק ל"ה (הראשון מפרקי התהלים של היום) נכתב "כל עצמותי תאמרנה", ומשמעותו- שכל הגוף שלנו משבח את ה'. (אומרים פסוק זה בסיום "נשמת כל חי" מידי שבת. האם אתם מכירים את הנגון על מלים אלו?)

לומדים מפסוק זה שאדם צריך להתנועע בעת הלמוד, התפלה וקריאת התורה.

הבעל שם טוב ממשיל על כך משל: באשר אדם חס ושלום טובע, הוא מתנועע ככל יכלתו כדי להציל את עצמו. כך גם בתפלה, אנו מנסים להציל עצמנו מן הגלות שהנשמה מרגישה כשהיא נמצאת בתוך הגוף.

תניא / פרק ו' (ו' טבת שנה מעוברת)

בפרק ד' בשלמדנו אודות הלבושים (הדברים שאנחנו חושבים, אומרים ועושים) של הנשמה, אמרנו שמחשבה יכולה להיות מחשבה של אותיות התורה, דבור יכול להיות דבור של תורה, ומעשה יכול להיות עשייה של מצוה. אם כן, מהם הלבושים של הנפש הבהמית?

האדמו"ר הזקן אומר, שהלבושים של הנפש הבהמית, לא תמיד משמשים כדי לעבר עברות. אלא שכל דבר שהוא לא במיוחד שיך לקדושה הנו באפן אוטומטי אחד מהלבושים של הנפש הבהמית.

האדמו"ר הזקן מסביר מדוע: הקדושה הוא משהו שהוא מיוחד לה'. אם זה משהו שאנחנו עושים בשביל עצמנו, אפלו אם זו לא עברה, זו אינה קדושה. כל דבר שאינו קדושה, נקרא קלפה ונעשה על ידי שמוש בלבושים של הנפש הבהמית.

היום יום / ו' טבת

יש פסוק: "דע את אלקי אביך ועבדהו בלב שלם". צריכים לדעת את ה' ולעבד אותו בכל לבנו. איך נעשה זאת?

כל התורה והחסידות שאנחנו לומדים, באים במטרה לעזור לנו "לדעת" את ה'. עלינו להשתמש בהם בעבודה שלנו, הלמוד צריך להפוך אותנו ליהודים טובים יותר ולחסידים!

איננו יכולים ללמד הכל ולומר "אה, זה מעגן" ולא לעשות עם זה שום דבר. הדברים שאנחנו יודעים צריכים לעזור לנו לבון אותנו לחיות בדרך שה' רוצה שנחיה בה.

ספר המצוות / מצות עשה ק"ט

היום לומדים את אותה מצוה שוב, מצות עשה ק"ט, היות וממשיכים ללמד את אותו נושא ברמב"ם, טהרה על ידי השימוש במקוה.

רמב"ם / הלכות מקוואות

ברמב"ם היום לומדים מתי מקוה פסול.

פרק ה'- מים שבאים מבלי ולא ממי גשמים נקראים מים שאובים. אם יש יותר מדי מים שאובים במקוה הוא פסול. בפרק הזה לומדים על דרכים שונות שמים שאובים יכולים להפנס למקוה ולגרם לו

להיות פסול. למשל שני אנשים יכולים לשפוך קנקן מים או מישהו יכול לטבל משהו ולשפוך את המים שהיו בתוך הפלי חזרה למקוה.

פרק ו' - לומדים את ההלכות איזה סוג של כלי גורם למים לא להחשב עוד כמי גשמים. ישנם סוגי צינורות שנחשבים לכלי היות והם לא נוצרו על מנת לאגור את המים אלא שהמים יעברו דרכם.

פרק ז' - באשר דברים נופלים לתוך המקוה, הם יכולים לפעמים לגרום למקוה להיות כשר, או פסול. אם נפל לתוך המקוה דבר כלשהו שגורם לצבע המים להשתנות, הדבר פוסל את המקוה. אבל אם שלג או מלח נופלים פנימה הם יכולים להחשב כחלק מהארבעים סאה (יחידת מדה) להם זקוקים לצורך מקוה כשר. מיץ איננו נחשב כחלק מהארבעים סאה, אולם מאיזה, איננו גורם למקוה להפסל.

דרכי החסידות / ה' י"ב טבת

בשנה הראשונה אחרי שה' טבת קרה, היו שירים ורקודים וחגיגות ב770 במשך כל השבוע עד י"ב טבת - בדיוק כמו שבע ברכות אחרי חתונה. מאז והלאה, למרות שהיום העקרי של דיין נצח הוא ה' טבת, אנו ממשיכים לחגג ולציון עד י"ב טבת.

~

בספרים החדשים שרכשנו בה' טבת, יש להקפיד לרשם "לה' הארץ ומלואה" - שכל העולם וכל מה שבתוכו שייך לה', לפני שכותבים את השם.

תפלה / נחת רוח לה'

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה הרבנית נחמה ציפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

יש ביננו יהודים שמתעוררים בבקר וממהרים לתפלה במנין המקדש. למרות שהם עסוקים במשך כל היום כולו, הם עוצרים וממהרים לבית הכנסת להתפלל מנחה. היהודי יושב ומקשיב לשיעור ב"עין יעקב" (אגדות הגמרא) עד שמגיע הזמן להתפלל ערבית במנין. באשר הוא בא הביתה, הוא חולק עם משפחתו את מה שלמד ב"עין יעקב". התנהגות זו גורמת לה' נחת רוח!

ה' אוסף את כל המלאכים ומצביע על היהודי הזה ואומר להם: אתם, המלאכים, לא צריכים לדאג על פרנסה. אין לכם משפחה, אין לכם אחריות של כספים, מסים ועניינים נוספים. ליהודי הזה יש אחריות גדולה שאני נתתי לו, אבל הוא ממלא את תפקידו בגשמיות על פי תורה. הדבר גורם לי נחת רוח מרבה!

(ראה: ספר השיחות [שיחות הרבי הרי"צ] ה'תרצ"ט עמוד 138)